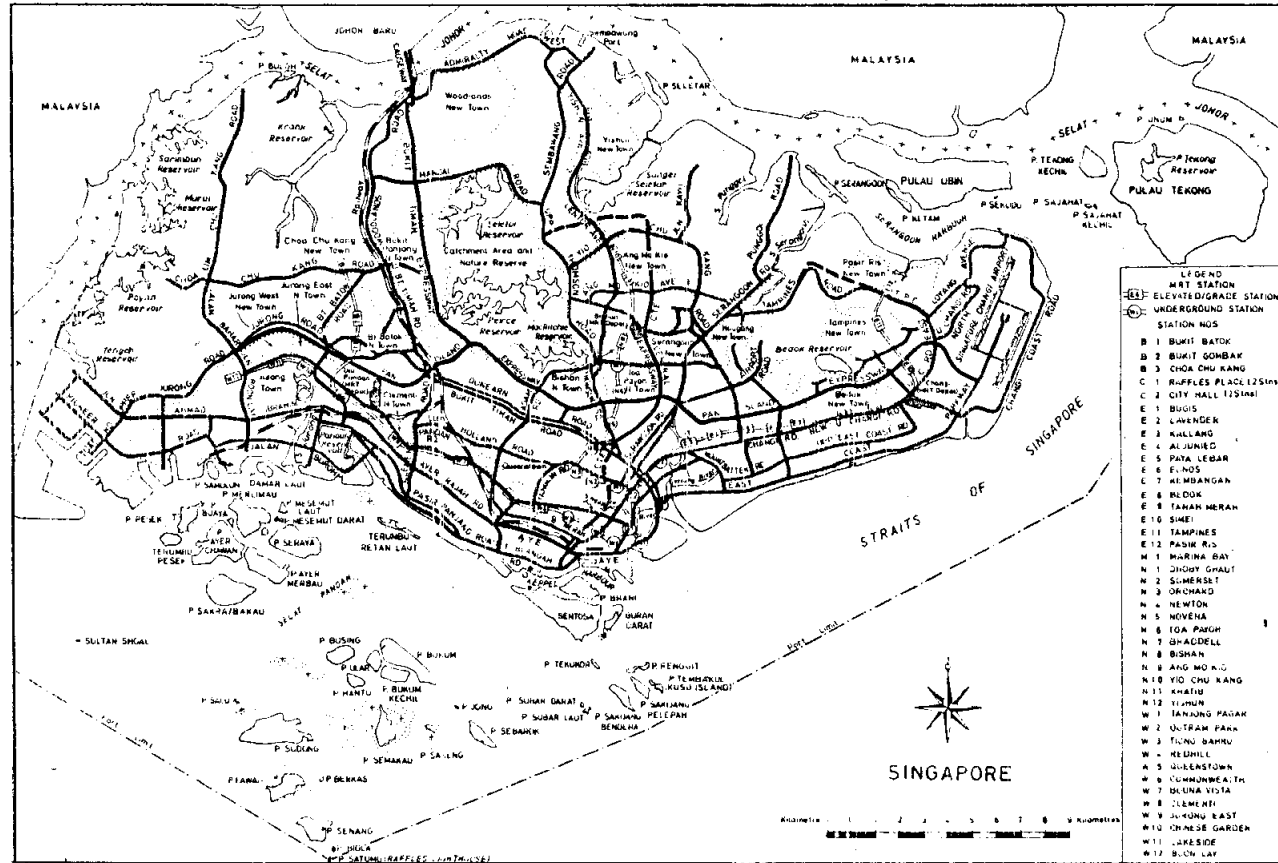

MAP OF SINGAPORE

1 28 30 N

Prepared by Survey Department Singapore (January 1985)
 Under Copyright Reserved

1 28 30 N

ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์
(Educational System of Singapore)

6.1 สภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

สิงคโปร์ตั้งอยู่ก่อนใต้สุดของคาบสมุทรมาเลย์ เป็นทางผ่านของเส้นทางเดินเรือระหว่างมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิกตอนเหนือ เกินสิงคโปร์เป็นอาณานิคมของอังกฤษ ปัจจุบันเป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบบสังคมนิยม สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก คือ มีเนื้อที่ประมาณ 226 ตารางไมล์ หรือ 585 ตารางกิโลเมตร มีท่าเรือที่คึกคักอันคับท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ในวันที่ 9 สิงหาคม 2508 นายลี กวนยู นายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ได้ประกาศอิสรภาพแยกตัวออกจากสหพันธมาเลเซีย สิงคโปร์มีประชากรประมาณ 2,668,000 คน

ประชากรส่วนใหญ่ของสิงคโปร์เป็นชาวจีนร้อยละ 77 ชาวมาเลย์ร้อยละ 15 ภาษาที่ใช้คือ ภาษาจีน มี 5 ภาษา คือ ภาษาฮกเกี้ยน ภาษากวางตุ้ง ภาษาแต้จิ๋ว ภาษาไทยดำ และภาษาฮกคา ภาษามาเลย์ ภาษาอังกฤษ และภาษาทมิฬ นับถือศาสนาขงจื้อ ศาสนาพุทธ ลัทธิเคา และศาสนาคริสต์

นอกจากนั้นเป็นประชากรชาวมาเลย์ ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 15 ใช้ภาษามาเลย์ และนับถือศาสนาอิสลาม ประชากรชาวอินเดียและปากีสถานมีร้อยละ 7 นับถือศาสนาฮินดู และมุสลิม ใช้ภาษาทมิฬ และประชากรที่มีเชื้อชาติต่าง ๆ ซึ่งมีชาวเอเชียเชื้อสายยุโรป และชาวยุโรปมากที่สุดในกลุ่มนี้

ประชากรของสิงคโปร์ที่อ่านออกเขียนได้มีประมาณร้อยละ 85 รัฐบาลสิงคโปร์ใช้ภาษามาเลย์เป็นภาษาประจำชาติ และใช้ภาษาแมนการิน ทมิฬ และอังกฤษเป็นภาษาทางการค้า

เศรษฐกิจ

สิงคโปร์ทำการค้าเป็นหลักตั้งเดิมของเศรษฐกิจ นอกจากนั้นยังทำการขนส่ง โดยเฉพาะทางเรือ เพราะสิงคโปร์มีอ่าวธรรมชาติที่เหมาะสมที่จะเป็นท่าจอดเรือ และขนส่งสินค้า มีโลกตั้งเก็บสินค้าที่นำความมั่งคั่งมาสู่สิงคโปร์ การคลังสินค้า การธนาคาร การประกันภัย การซ่อมและต่อเรือ เป็นต้น

ในปี พ.ศ. 2503 มีการค้นพบมือน้ำมันขนาดใหญ่ นอกฝั่งประเทศอินโดนีเซีย และมาเลเซีย ทำให้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางทางอุตสาหกรรมในเอเชียอาคเนย์ ผู้นำสิงคโปร์ได้เปลี่ยนแปลงนโยบายจากการที่เคยทำการค้าอย่างเกี่ยวมาเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีการสร้างโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง นอกจากนั้น การประมง และการท่องเที่ยว ก็มีส่วนทำให้เศรษฐกิจของสิงคโปร์เจริญก้าวหน้ากว่า

สังคมและการเมือง

ประเทศสิงคโปร์ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล สิงคโปร์มีระบบการเมืองแบบอังกฤษ เป็นประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภา รัฐสภา มีจำนวน 58 ที่นั่ง หัวหน้าพรรคที่มีเสียงข้างมากจะเป็นหัวหน้ารัฐสภา ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และเป็นผู้จัดตั้งคณะรัฐบาล รัฐสภายังทำหน้าที่เลือกตั้งประธานาธิบดี เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในพิธีการต่าง ๆ ประธานาธิบดีจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี

พรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากของสิงคโปร์ คือ พรรคปฏิบัติการประชาชนา (PAP) ปกครองประเทศโดยยึดหลัก "ประชาธิปไตย" อย่างจริงจัง ฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรคคอมมิวนิสต์มาริชานโซเซียลิสต์ (Communist Barisan Socialist party)

ส่วนความเจริญก้าวหน้าของสิงคโปร์ในด้านอื่น ๆ ได้แก่ การศึกษา การบริการต่าง ๆ รัฐบาลให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี จะเห็นได้จากประชาชนสิงคโปร์ มีอัตราการรู้หนังสือสูง รัฐบาลได้ใช้งบประมาณ 1 ใน 4 ของงบประมาณทั้งหมดกับการศึกษา มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของสิงคโปร์ คือ มหาวิทยาลัยสิงคโปร์ (University of Singapore) และมหาวิทยาลัยนานยาง (Nanyang University)

ด้านการบริการและอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับสุขภาพ รัฐบาลได้เอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี และทำโคมาทรฐาน มีโรงพยาบาลที่ทันสมัยและมีแพทย์เกินความต้องการ ทางด้านพลศึกษา มีการส่งเสริมทั้งในโรงเรียนและการแข่งขันกีฬา บนถนนภายในเมือง สิงคโปร์จะสะอาดสะอาดไม่มีเศษขยะให้เห็น ทั้งนี้เพราะกฎหมายเทศบาลของสิงคโปร์เข้มงวดมาก

6.2 วิวัฒนาการของการศึกษาในประเทศสิงคโปร์

ผู้ที่นำการศึกษาเข้ามาในประเทศสิงคโปร์เป็นพวกแรก คือ คณะผู้สอนศาสนาคริสต์ ระหว่างปี ค.ศ. 1819 และ 1867 มีโรงเรียนของพวกมิชชันนารีเกิดขึ้นหลายแห่ง เช่น โรงเรียน St Margaret ซึ่งเป็นโรงเรียนสตรีที่เก่าแก่ที่สุดในสิงคโปร์ โรงเรียน St Joseph, the Convent of the Holy Infant Jesus และโรงเรียน St Andrew

โรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนของพวกมิชชันนารีแห่งแรกเรียกว่า the Singapore Free School เปิดสอนสำหรับเด็กทุกคน ในปี ค.ศ. 1834 ในปี ค.ศ. 1840 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น the Singapore Institution Free School และเปลี่ยนชื่อเป็น Raffles Institution ในปี ค.ศ. 1868

การบริหารโรงเรียนในช่วงแรกขาดการแนะนำจากทางราชการส่วนกลาง ทำให้แต่ละโรงเรียนต้องบริหารกันเอง ในโรงเรียนของมิชชันนารีเน้นหนักในเรื่องการสอนศาสนาโดยใช้ภาษาพื้นเมือง ในขณะที่โรงเรียนอื่น ๆ เปิดสอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับศาสนา

ในปี ค.ศ. 1867 ส่วนงานที่รับผิดชอบอาณานิคมของอังกฤษได้เข้ามามีบทบาท และได้กำหนดกฎข้อบังคับโรงเรียนในปี 1872 ในปี 1885 ได้มีการก่อตั้ง the Queen's scholarships และ the Cambridge Local Examinations ในปี 1891

ในปี ค.ศ. 1920 ใ้ขอข้อมบังคับเกี่ยวกับกฎของโรงเรียน รัฐบาลกำหนดให้โรงเรียนของรัฐบาล และโรงเรียนที่รัฐบาลช่วยเหลือใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานของระบบการศึกษา ในเวลาต่อมามีการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และอุดมศึกษา และนักเรียนในโรงเรียนที่ใช้ภาษาจีน มาเลย์ หรือหมีต จะไม่มีความก้าวหน้าในอาชีพ นอกจากนักเรียนเหล่านั้นได้เรียนภาษาอังกฤษ และเข้าเรียนในโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลได้ยุติโปรแกรมพัฒนาการศึกษาในช่วง 10 ปีของสิงคโปร์ ซึ่งรัฐบาลได้เน้นเรื่องการศึกษาแบบให้เปล่าในระดับประถมศึกษา สำหรับเด็กชาย หญิง ทุกเชื้อชาติ ได้มีการพัฒนาการมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ทั้งนี้ ให้ทุกโรงเรียนต้องใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษ

การศึกษาภาษาจีนต้องผ่านการพิจารณาจาก "the 1955 All-Party Committee" ก่อน คณะกรรมการฯ แนะนำให้ใช้ภาษา 4 ภาษา ได้แก่ ภาษามาเลย์ ภาษาจีน ภาษาหมีต และภาษาอังกฤษ เป็นสื่อการศึกษาในหลักสูตรธรรมดา สำหรับโรงเรียนทั้งหมด และให้ใช้ภาษา 2 ภาษาในการศึกษาระดับประถมศึกษา และใช้ 3 ภาษาในการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ข้อแนะนำของคณะกรรมการฯ ได้รวบรวม และกำหนดเป็นนโยบายการศึกษาเรียกว่า White Paper on Education Policy ในปี 1956 ในปีเดียวกันได้มีการร่างกฎเกี่ยวกับการศึกษาฉบับใหม่ กฎดังกล่าวให้ความเสมอภาคในการศึกษาแก่ชนทุกเชื้อชาติ และทุกศาสนาในสิงคโปร์

ในปี ค.ศ. 1949 ได้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยแห่งมาลายา (the University of Malaya) โดยการรวม Raffles College และ the King Edward VIII College of Medicine ไว้ด้วยกัน

ปี ค.ศ. 1955 ได้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยน่านยาง (Nanyang University)

ปี ค.ศ. 1958 ได้มีการก่อตั้งสิงคโปร์โพลีเทคนิค (Singapore Polytechnic)

ปี ค.ศ. 1959 เมื่อสิงคโปร์มีรัฐบาลเป็นของตนเอง รัฐบาลยอมรับนโยบายในการให้ความเสมอภาคแก่ทั้ง 4 ภาษา โค้ประกาศใช้ภาษามาเลย์ เป็นภาษาประจำชาติ และเน้นการศึกษาค้นเทคนิคและวิทยาศาสตร์ ได้มีการก่อตั้งโรงเรียนที่มีทั้งครูและนักเรียนที่รู้ภาษา 2 ภาษา หรือมากกว่านั้น ภายใต้การบริหารงานโดยอาจารย์ใหญ่เพียงคนเดียว รูปแบบการศึกษาของสิงคโปร์ได้เปลี่ยนแปลงหลังสิงหาคม ปี 1965 เมื่อสิงคโปร์ได้เป็นประเทศเอกราช การศึกษาจะเน้นในเรื่องคุณภาพเป็นอย่างมาก ได้มีการขยายโปรแกรมการศึกษาทางเทคนิค เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของประชากรของประเทศอุตสาหกรรม มีการปรับปรุงการสอนภาษา 2 ภาษา การสอนศีลธรรมเพื่อการเป็นพลเมืองดี ซึ่งได้รับความสนใจจากนักเรียนเป็นอย่างมาก ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรของโรงเรียน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ในปี 1969 เด็กชายทั้งหมด และร้อยละ 50 ของเด็กหญิงต้องการที่จะเรียนด้านเทคนิค เพิ่มเติมจากวิชาเรียนปกติ คือ ในช่วง 2 ปีแรก ของการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 นักเรียนสามารถเลือกไปรแกรมด้านเทคนิค พาณิชยกรรม หรือวิชาเรียนปกติ

ปี 1976 ได้กำหนดหลักสูตรมาตรฐานสำหรับโรงเรียนประถมศึกษาแก่นักเรียนระดับประถมศึกษาที่สอบตกมากกว่า 2 ครั้ง จะมีโอกาสศึกษาต่อโปรแกรมที่ได้รับการแก้ไขแล้วในหลักสูตรมาตรฐาน หลักสูตรมาตรฐานของโรงเรียน ประกอบด้วย วิชาภาษา คณิตศาสตร์ หน้าที่พลเมือง หักลดกรรม และการทำงานขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กผู้ชาย และ คหเศรษฐศาสตร์สำหรับเด็กผู้หญิง ในหลักสูตรขั้นพื้นฐานแก่นักเรียนมีโอกาที่จะไปฝึกงานในสถานที่ ๆ รับผิดชอบในระหว่างทำงาน และโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่อง ซึ่งใช้เวลา 3 ปี หรือจนกว่านักเรียนจะอายุ 18 ปี

ปี 1977 นักเรียนระดับประถมศึกษากลุ่มแรกประมาณ 3,418 คน (ชาย 2,736 คน หญิง 682 คน) สำเร็จหลักสูตรขั้นพื้นฐาน

ในเวลาต่อมาาระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาแบบให้เปล่าสำหรับเด็กสิงคโปร์ที่มีอายุระหว่าง 6-14 ปี ผู้ปกครองมีอิสระที่จะให้เด็กเข้าศึกษาในโรงเรียนที่ใช้ภาษาทั้ง 4 ภาษา ที่รัฐบาลกำหนด ในที่สุดภาษาอังกฤษก็ใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการค้าธุรกิจและอุตสาหกรรม การบริหาร และวิชาชีพ ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะให้เด็กเรียนในโรงเรียนขนาดกลางที่ใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ศึกษาในระดับสูงต่อไป แต่ยังมีเด็กบางส่วนที่ต้องการเรียนในโรงเรียนที่ใช้ภาษาทางราชการ 2 ภาษา

โรงเรียน

การศึกษาระดับประถมศึกษาประกอบด้วยหลักสูตรให้เลือก 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรมาตรฐานและหลักสูตรขั้นพื้นฐาน หลักสูตรแรกใช้เวลา 6 ปี (เกรด 1-6) สำหรับเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 6-11 ปี ผู้สำเร็จหลักสูตรนี้ต้องสอบผ่าน the Primary School Leaving Examinations (PSLE) สำหรับนักเรียนที่เรียนไม่เต็มใจ ต้องใช้เวลาในหลักสูตรนี้มากกว่าปกติ 2 ปี คือ ใช้เวลาทั้งหมด 8 ปี หรืออาจจะย้ายไปเรียนหลักสูตรขั้นพื้นฐานในระดับใดก็ได้จากประถม 3 - ประถม 6 หลักสูตรขั้นพื้นฐานจะใช้เวลา 4 ปี (ใน 4 เกรด จาก B1 - B4) ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับระดับที่นักเรียนย้ายไปเรียน ในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน นักเรียนจะสำเร็จหลักสูตรขั้นพื้นฐานได้นั้นต้องเรียนระดับประถมศึกษา 9 ปี ต่อจากนั้นก็จะเข้าศึกษาต่อในระดับ Junior Trainee Scheme (JTS) ในหลักสูตรนี้นักเรียนจะได้ฝึกงานในระหว่างทำงาน พร้อมกันนั้นยังมีโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่อง ซึ่งดำเนินการโดย the Adult Education Board (AEB) ใช้เวลา 6 ชั่วโมงใน 1 สัปดาห์

นักเรียนที่จะได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาต้องขึ้นอยู่กับผลการสอบ PSLE การศึกษาระดับมัธยมศึกษาใช้เวลา 4 ปี (มัธยมศึกษา 1-4) อายุระหว่าง 12-15 ปี และศึกษาต่อในระดับ Singapore - Cambridge General Certificate of Education Ordinary' level (GCE 'O' level) หลักสูตรการมัธยมศึกษา 4 ปี แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2 ปี และตอนปลาย 2 ปี นักเรียนที่สอบผ่าน GCE 'O' levels และมีคุณสมบัติตามความต้องการของ หลักสูตร pre-university อาจศึกษาต่อระดับ pre-university 2 ปี หรือศึกษาหลักสูตร junior college ในระดับ GCE Advanced ('A') levels นักเรียนที่เรียนอยู่ในเกณฑ์อาจได้ศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 1976 ประเทศสิงคโปร์มีโรงเรียน 529 โรงเรียนของรัฐบาล 262 โรงเรียน รัฐบาลช่วยเหลือ 209 โรงเรียน เอกชน 8 โรงเรียน และโรงเรียนระดับอนุบาล 50 โรงเรียน

สถานับการศึกษาของสิงคโปร์

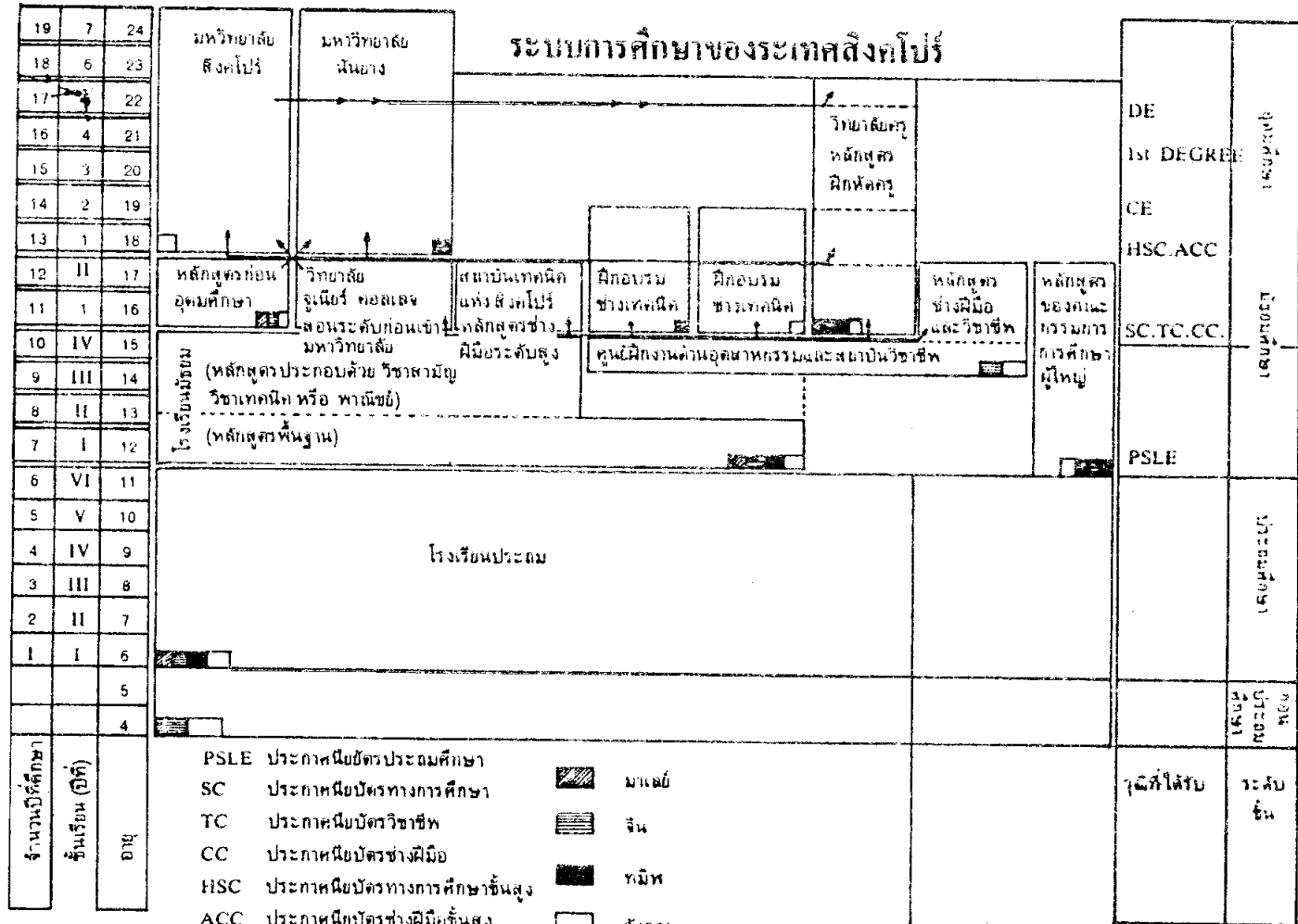
1. Ngee Ann Technical College หรือ (Ngee Ann College เดิม) ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1963 เป็นสถาบันของเอกชน เปิดสอนวิชาเทคนิค วิทยาศาสตร์ และภาษา ในระดับมัธยมศึกษา และได้เปลี่ยนเป็นวิทยาลัยเทคนิคในปี ค.ศ. 1967

2. Singapore Polytechnic ได้เปิดสอนเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1958 สถาบันแห่งนี้เน้นในเรื่องการปดิดช่างเทคนิคฝีมือ เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาดแรงงาน เปิดสอนวิชาค่านเทคนิค ได้แก่ วิศวกรรม สถาปัตยกรรม การศึกษาเกี่ยวกับการบินเรือ เทคนิคอุตสาหกรรม เป็นต้น

3. University of Singapore ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1962 เปิดสอนสาขาวิชาอักษรศาสตร์และสังคม นิติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ พืชแพทย์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และการก่อสร้าง การบัญชี และบริหารธุรกิจ

4. Nanyang University ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1956 ประกอบด้วย
คณะอักษรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการบัญชี และบัณฑิตวิทยาลัย

ที่มา : SEAMEO, Regional Educational Planning Seminar, Final Report, Bangkok, 1971 หน้า 116

6.3 ระบบการศึกษา และระบบการบริหารการศึกษา

6.3.1 ระบบการศึกษา

ก่อนที่สิงคโปร์จะได้รับเอกราชจากอังกฤษ การพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ จะเน้นหนักไปในด้านการพาณิชย์ และอุตสาหกรรมเงินเฟ้อ เพราะทรัพยากรธรรมชาติมีอยู่น้อยมาก เมื่อได้รับเอกราชแล้วสิงคโปร์มีนโยบายพัฒนาประเทศด้านอุตสาหกรรมพาณิชย์ และการท่องเที่ยว สำหรับนโยบายการศึกษาของประเทศจะเน้นหนักไปทางการผลิตทรัพยากรบุคคล เพื่องานด้านอุตสาหกรรมมากที่สุด และเนื่องจากประชากรของประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ ที่สำคัญคือ มาเลย์ จีน อินเดีย ทมิฬ และอังกฤษ ดังนั้นเพื่อความสามัคคีในประเทศ รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดนโยบายที่มุ่งให้ประชากรทุกเชื้อชาติได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน โดยกำหนดหลักสูตรและเนื้อหาวิชาที่เรียนให้เหมือนกันทุกโรงเรียน ไม่ว่าโรงเรียนนั้นจะใช้ภาษามาเลย์ จีน ทมิฬ หรืออังกฤษ ในการสอน ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างให้ประชากรมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พระราชบัญญัติการศึกษาของสิงคโปร์กำหนดให้การศึกษาเพื่ออบรมคนใหม่ อุบนิสัยคี มีคุณค่า และทัศนคติที่จะพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ มีศีลธรรม รับผิดชอบต่อสังคม และจงรักภักดีต่อประเทศชาติ นโยบายหลักของการศึกษาของสิงคโปร์จึงส่งเสริมการอ่านออกเขียนได้ ส่งเสริมให้ประชากรศึกษาอย่างน้อย 2 ภาษา ส่งเสริมการศึกษาเพื่อการดำรงชีวิต ส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตร

การศึกษาของประเทศสิงคโปร์ จัดระบบ 6-4-2 แบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ

ดังนี้

1. ระดับก่อนประถมศึกษา
2. ระดับประถมศึกษา
3. ระดับมัธยมศึกษา
4. ระดับเตรียมอุดมศึกษา
5. ระดับอุดมศึกษา

1. ระดับก่อนประถมศึกษา การศึกษาระดับนี้ โรงเรียนจะเป็นของเอกชน อยู่ภายใต้การตรวจตราดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนในระดับการศึกษานี้มีอยู่ 2 ประเภท ได้แก่

- โรงเรียนที่ใช้ภาษาจีนสอน
- โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษสอน

2. ระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่จัดโดยรัฐบาลแบบให้เปล่า ใช้เวลาเรียน 6 ปี การเรียนการสอนจัดเป็น 2 ผลัด คือ ผลัดเช้าและผลัดบ่าย ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเรียนมีเวลาช่วยทางบ้านประกอบอาชีพ โรงเรียนประถมนี้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษามาเลย์ ภาษาจีน และ ภาษาทมิฬ นักเรียนจะได้รับการส่งเสริมให้เรียนสองภาษา คือ ภาษาแม่เป็นภาษาที่หนึ่ง เพราะถือว่าเป็นการถ่ายทอดประเพณีและวัฒนธรรม และเหตุผลทางด้านจิตใจ ภาษาที่สอง คือ ภาษาอังกฤษ เพราะถือว่าเป็นภาษาวิชาการและการพาณิชย์

การเลื่อนชั้นเรียนในระดับประถมศึกษาก่อนปี พ.ศ. 2520 เป็นการเลื่อนชั้นแบบ อัตโนมติ แก่เพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับการศึกษาในชั้นต่อไปตามระดับความรู้ ความสามารถของแต่ละคน ให้เด็กนักเรียนที่เรียนอ่อนหันไปเรียนด้านอาชีพแทน จึงได้ปรับปรุงให้มีการสอบในปีสุดท้ายของชั้นประถมศึกษา เพื่อเลื่อนชั้นไปเรียนในระดับมัธยมศึกษา และรับประกาศนียบัตรประถมศึกษา (Primary School Leaving Certificate) นักเรียนที่สอบตก 3 ครั้ง จะต้องไปเรียนวิชาหลักสูตรพื้นฐาน (Basic Course) แทน

3. ระดับมัธยมศึกษา หลักสูตร 4 ปี แบ่ง 2 ผลัด คือ โรงเรียนมัธยมผลัดเช้า และโรงเรียนมัธยมผลัดบ่าย เพื่อให้เด็กนักเรียนได้ช่วยประกอบอาชีพของทางบ้าน เช่นเดียวกับ การศึกษาระดับประถมศึกษา หลักสูตรประกอบด้วยวิชาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อาชีวะและพาณิชย์ ภาษาที่สอง พหุศึกษา ศิลปะและดนตรี เหมือนระดับประถมศึกษา แต่ใช้ภาษาที่สอนในวิชาเฉพาะมากขึ้น ในปีสุดท้ายของระดับมัศึกษานักเรียนจะต้องสอบเพื่อรับประกาศนียบัตรทางการศึกษา (School Certificate) หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (Trade Certificate) หรือประกาศนียบัตรช่างฝีมือ (Craft Certificate) ตามประเภทของโรงเรียนที่เรียนอยู่

4. ระดับเตรียมอุดมศึกษา หลักสูตร 2 ปี นักเรียนที่มีผลการศึกษาทางวิชาการดีและประสงค์จะศึกษาคือในมหาวิทยาลัย ในปลายปีที่ 2 จะต้องสอบเพื่อรับประกาศนียบัตรทางการศึกษาชั้นสูง

5. ระดับอุดมศึกษา รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ไม่สนับสนุนให้มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมากเกินไปเกินความต้องการของประเทศ ปัจจุบันสิงคโปร์มีมหาวิทยาลัยอยู่ 2 แห่ง คือ

- มหาวิทยาลัยที่สอนในระดับปริญญา ได้แก่ มหาวิทยาลัยสิงคโปร์ (The University of Singapore) ใ้ภาษาอังกฤษในการสอน สาขาวิชาที่สอนมี สาขาวิชาอักษรศาสตร์ และสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ การศึกษา-วิทยาศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ ทันตแพทย์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และการก่อสร้าง การบัญชีและบริหารธุรกิจ

- วิทยาลัยที่สอนระดับอนุปริญญา คือ สิงคโปร์โพลีเทคนิค ซึ่งสอนระดับช่างเทคนิค และวิทยาลัยเทคนิคจีอานัน (Ngee Ann Technical College) ซึ่งสอนค่านช่างเครื่องกล ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุและบริหารธุรกิจ

จะเห็นได้ว่าการศึกษาของประเทศสิงคโปร์จะให้ความสำคัญแก่การศึกษาค้นคว้าและเทคนิค ส่งเสริมให้นักเรียนรักการเรียน โดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ และสร้างความสำเร็จในการประกอบอาชีพในอนาคต โดยการจักกิจกรรมนอกหลักสูตร รวมทั้งส่งเสริมให้ทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาโดยเท่าเทียมกัน รัฐบาลสิงคโปร์ ส่งเสริมการศึกษาพิเศษ และจัดให้มีการเรียนแบบให้เปล่า สำหรับเด็กยากจนอีกด้วย

Year	Primary Schools	Secondary Schools	VITB	EDB	Universities Polytechnics Teacher Training	Total
1971	357,936	153,522	6,063	—	14,333	531,854
1972	354,748	161,371	5,841	—	15,206	537,166
1973	345,284	173,109	7,124	—	16,872	542,389
1974	337,816	174,177	6,250	313	17,431	535,987
1975	328,401	176,224	9,830	471	18,078	533,004
1976	316,265	177,992	11,751	584	20,169	526,761
1977	306,349	178,186	10,860	607	20,320	516,322
1978	297,102	179,811	9,830	629	20,100	507,472
1979	290,859	176,521	14,516	933	20,464	503,293
1980	291,722	173,693	12,542	1,297	22,633	501,887
1981	285,179	177,238	13,001	1,241	24,393	501,052
1982	286,780	176,845	14,990	1,371	26,960	506,946
1983	290,800	182,343	15,610	1,522	31,145	521,420
1984	288,623	187,764	14,396	1,776	35,943	528,502
1985	278,060	190,328	18,894	2,267	39,913	529,462
1986	268,820	203,088	20,873	2,565	42,317	537,653
1987	261,603	202,857	24,742	2,607	44,976	536,785
1988	259,270	201,755	26,911	2,693	46,904	537,533

จำนวนนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
ของโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน

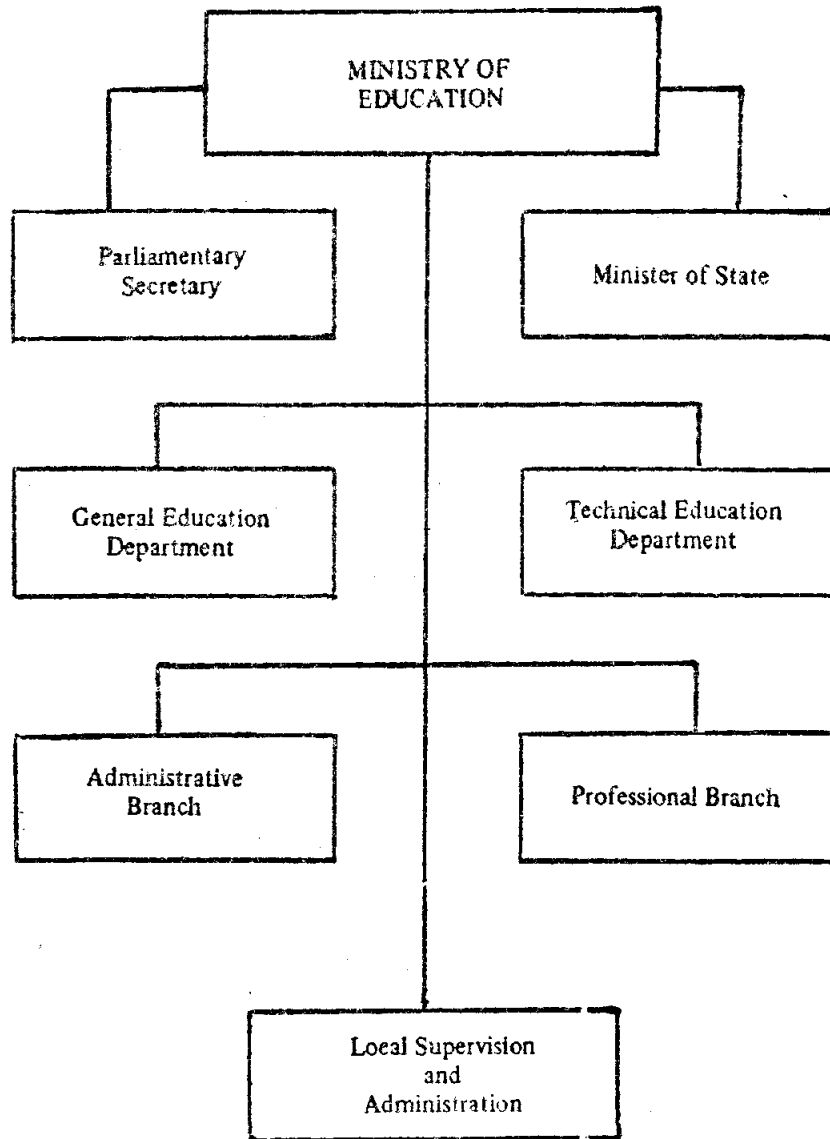
6.3.2 ระบบการบริหารการศึกษา

ระบบการบริหารการศึกษาของประเทศสิงคโปร์อยู่ภายใต้การดำเนินการของกระทรวงศึกษาธิการ โดยได้รับความช่วยเหลือจาก รัฐมนตรีประจำรัฐและเลขาธิการรัฐสภา กระทรวงศึกษาธิการประกอบด้วยกรมการศึกษาทั่วไป (General Education Department) และกรมการศึกษาเทคนิค (Technical Education Department) กรมการศึกษาทั่วไปรับผิดชอบในการบริหารโรงเรียนระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด และรับผิดชอบในการสอนวิชาการศึกษาทั่วไป กรมการศึกษาเทคนิครับผิดชอบในการบริหารโรงเรียนเทคนิค ศูนย์ฝึกอบรมอุตสาหกรรม และสถาบันอาชีวศึกษา แต่ละกรมมีสาขาวิชาชีพและสาขาการดำเนินงาน (Professional and administrative branch) สาขาการดำเนินงานประกอบด้วย สมาชิกฝ่ายบริหาร ฝ่ายปกครอง และฝ่ายบริการทั่วไป ซึ่งมีหน้าที่ที่ก่อก่อในเรื่อง บุคลากร อาคารสำนักงาน วัสดุอุปกรณ์ การเงินและบัญชี สาขาวิชาชีพประกอบด้วย สมาชิกการให้บริการทางการศึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม การตรวจสอบโรงเรียน การสอบหลักสูตร การวิจัยและสถิติ

รัฐบาลของสิงคโปร์ให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือโรงเรียนทุกโรงเรียน การศึกษาของรัฐบาลได้รับเงินส่วนใหญ่จากภาษีอากร ระบบโรงเรียนของสิงคโปร์อยู่ภายใต้การดูแลและกำกับของรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ โดยกระจายอำนาจในการบริหาร และดูแลให้แก่ส่วนงานท้องถิ่น

ระบบบริหารการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

EDUCATIONAL SYSTEM OF SINGAPORE

ORGANIZATION OF THE MINISTRY OF EDUCATION OF SINGAPORE

6.4 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการศึกษา

ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการศึกษาที่สำคัญของสิงคโปร์ คือ ปัญหาเรื่องภาษา เช่นเดียวกับประเทศมาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ประเทศสิงคโปร์มีภาษาที่สำคัญอยู่ 4 ภาษา คือ ภาษามาเลย์ ภาษาจีน ภาษาทมิฬ และภาษาอังกฤษ การใช้ภาษา 2 ภาษา เป็นอุปสรรคในเรื่องความสัมพันธ์ของประชากร และการพัฒนาชาติ

ประเทศสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานและในโรงเรียน อย่างไรก็ตามนักเรียนก็เรียนภาษาแม่ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เด็กรู้จักวัฒนธรรมและพื้นฐานวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน